

Μέρα παρά

μέρα

"Ένας

άνθρωπος

έφυγε...

Τόσο μετριέται ή ζωή ενός ανθρώπου; Και με τί μέτρα; Με τὰ χρόνια που έζησε; Με τήν έπιτυχημένη του σταδιοδρομία; Ή απλώς και μόνο με τὸ αντίκρουσμα τής ύπαρξής του απέναντι στους άλλους ανθρώπους;

Πρίν λίγες μέρες πέθανε ένας άνθρωπος. Ένας απλός άνθρωπος του λαού, χωρίς ιδιαίτερη μόρφωση, χωρίς τίποτα τὸ εξαιρετικό που νὰ τὸν κάνει νὰ ξεχωρίζει ἀπὸ τους άλλους ανθρώπους. Δὲν τὸν εἶχαμε γνωρίσει προσωπικά, ὡστόσο ἡ φήμη του εἶχε ὀλοκληρώσει μέσα μας μιὰ παρουσία ὄλο τιμιότητα, ἀνθρωπιά, εὐγένεια.

Ἡ πρώτη και τελευταία ἐπαφή μαζί του, μιὰ ἐπιστολή που μᾶς εἶχε στείλει. Ἐπρόκειτο για ἕνα σημείωμα ἢ κάτι τέτιο, που εἶχε δημοσιευθεῖ στὴν ἐφημερίδα ὄλο παράπονα για τὴ θέση τής Κυπρίας γυναίκας, που βασανίζεται σωματικά και ψυχικά λόγω τῶν προκαταλήψεων κλπ.

«Δὲν εἶναι ἀκριβῶς ἔτσι τὰ πράγματα, μᾶς ἔλεγε στὴν ἐπιστολή. Ὑπάρχουν κι' ἄντρες στὸν τόπο μας που ἀγαποῦν και σέβονται τὴ γυναίκα τους, που τὴν προσέχουν σὰν τὰ μάτια τους».

Τόσο ἦταν τὸ εὐχάριστο ξάφνιασμά μας, ἀπὸ κείνη τὴν ἐπιστολή, που θελήσαμε νὰ γνωρίσουμε τὸν ἀποστολέα. Και τότε μάθαμε ποῖος ἦταν ὁ Σοφοκλῆς Δημητρίου. Τὸ μάθαμε ἀπὸ τὰ παιδιά του, ἀπὸ τους ανθρώπους που τὸν γνώριζαν (ὁ ἴδιος ἔμενε στὴ μακρινὴ Πόλη Χρυσόχους).

«Τέτιους ἀνθρώπους δὲν συναντᾶς συχνά, μᾶς ἔλεγε κάποιος φίλος του. Εἶναι σωστὸ μάλαμα».

«Ἡ μάνα μας ἦταν πάντα κι' εἶναι βασίλισσα κοντά του, μᾶς εἶπαν τὰ παιδιά του».

«Ἀγωνιστὴς με τὴ βαθεῖα και τὴ σωστὴ ἐννοια, για τὰ δίκαια του λαού του, μᾶς εἶπαν ἄνθρωποι που δούλεψαν μαζί του».

Χαρήκαμε τότε, για λίγο, τὴν περηφάνεια του νὰ ὑπάρχουν ἀνάμεσα μας τέτιοι ὀλοκληρωμένοι ἄνθρωποι, κι' ὕστερα ξεχάσαμε τὸ ζήτημα, ἢ μάλλον ἄλλα, πιὸ ἐπείγοντα τὸ παραμέρισαν.

Και προχθές, ὅταν ἀκούσαμε τὸ θάνατο του, δακρύσαμε, μαζί με τὰ παιδιά του, με τους φίλους του, με τους ἄνθρώπους που τὸν ἀγάπησαν. Γιατὶ μ' αὐτὸν τὸν θάνατο ὀλοκληρώθηκε μέσα μας μιὰ ὀλοζώντανη παρουσία κάποιου που δὲν γνωρίσαμε ποτέ.

«Ἦταν καρδιακός, ἐπειδὴ ὅμως ἦταν κι' ἡ γυναίκα του ἄρρωστη, δὲν τὴς τὸ εἶπε ποτέ. Ἐπαρνε χάπια κρυφά...»

«Δὲν ἤθελε νὰ γίνεῖ βάρος στὰ παιδιά του, δὲν ἤθελε οὔτε καν νὰ τὰ κάνει ν' ἀνησυχοῦν γι' αὐτὸν...».

«Ἐνοιῶθε τὴν ἀνάγκη νὰ πάει στὸ γιατρό, ἤθελε ὅμως πρῶτα νὰ τελειώσει ὁ ἔρανος. Τὸ θεωροῦσε πιὸ ἐπείγον...»

Ένας απλός ἄνθρωπος ἔσθησε. Πόσο μετριέται στ' ἀλήθεια ἡ ζωὴ του;

ΕΛΛΗ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ